

ČTVRTEČNÍ KLUB AMATÉRSKÝCH DETEKTIVŮ 3

RICHARD OSMAN

„... nabízí pár mrtvol,
velkou dávku humoru
a špetku věci k přemýšlení.“

@zanicenyknihkupec



„Osman je čím dál lepší!“

SHARI LAPENA

Střela,
MIMO CÍL

Střela,
MIMO CÍL

**RICHARD
OSMAN**

Střela,
MIMO CÍL

slovařt

Copyright © 2022 Richard Osman
Translation © 2024 Barbara Hajná
Czech edition © 2024 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
Cover by Richard Bravery
All rights reserved

Střela mimo cíl

Z anglického originálu *The Bullet That Missed*

přeložila Barbara Hajná

Redigovala Hana Pernicová

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2024

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

ISBN 978-80-276-0878-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

Pro Ingrid. Čekal jsem na Tebe.

Bethany Waitesová chápe, že teď už není cesty zpět. Musí být odvážná a zjistit, jak se to celé vyvine.

Potěžká střelu v ruce.

V životě jde o to, jestli člověk pozná, když se mu naskytne příležitost. Jestli chápe, jak vzácně k tomu dochází, a jestli ji dokáže využít, když to jde.

„Přijď za mnou. Chci si jen promluvit.“ Tak to stojí v tom mailu. Od chvíle, kdy ho dostala, jí ta slova nemizí z hlavy. Má to udělat?

Než se rozhodne, zbývá ještě jedno: napsat Mikeovi.

Mike ví, na jakém námětu pracuje. Podrobnosti nezná – něco si reportérka musí nechat pro sebe –, ale je mu jasné, že jde o rizikový materiál. V případě potřeby se na něj může spolehnout, ale jisté záležitosti si musí vyřídit sama.

At' už se dnes večer stane cokoli, o Mikea Waghorna by přišla nerada. Je to dobrý kamarád. Laskavý a zábavný chlapík. Proto ho diváci milují.

Jenže Bethany touží po něčem větším a teď má možná šanci se k tomu dostat. Ta šance s sebou nese i nebezpečí, ale šance to je.

Napíše zprávu a odešle ji. Dnes večer jí už neodpoví, je pozdě. A nejspíš je to tak lepší. Úplně ho slyší: „Koho napadne posílat esemesky v deset večer? Leda mileniály a úchyláky.“

Takže jdeme na to. Přišel čas, aby si Bethany roztočila kolo osudu. Přežije, nebo zemře?

*Nalije si drink a naposledy se zadívá na střelu. Vlastně nemá
na vybranou.*

Tak na příležitosti.

PRVNÍ ČÁST

*Kam se člověk podívá,
uvidí známou tvář*

1

„Mejkap nepotřebuju,“ říká Ron. Sedí na židli s rovným opěradlem, protože podle Ibrahima se v televizi nesmí hrbit.

„Vážně ne?“ opáčí jeho maskérka Pauline Jenkinsová, která si z tašky vytahuje štětce a pudřenky. Na stůl ve Skládačkové místnosti si už postavila zrcadlo. To je po obvodu posázené žárovkami a jejich záře se odráží od třešňových náušnic, které Pauline při pohybu poskakují v uších.

Ron cítí, jak se mu mírně zvedá hladina adrenalinu. Tohle je ono. Ukázat se v televizi. Ale kde jsou ostatní? Řekl jim, že se můžou připojit, „jestli se jim bude chtít, o nic moc nejde“, ale pokud to neudělají, bude zklamaný.

„Jen ať lidi vidí, jak vypadám,“ řekne Ron. „Tenhle obličej jsem si zasloužil, dá se z něj přečíst můj příběh.“

„Ten příběh bude asi horor, jestli se neurazíte?“ poznamená Pauline, zadívá se na konturovací paletku a pak na Ronův obličej. Pošle mu polibek.

„Každý nemusí bejt fešák,“ řekne Ron. Jeho přátelé vědí, že rozhovor začíná ve čtyři. Takže tu určitě za chvíli budou?

„To máte svatou pravdu, zlato,“ odpoví mu Pauline. „Zázraky dělat neumím. Ale pamatuju si, jak jste vypadal zamlada. Když si někdo potrpí na drsnější týpky, tak se na vás rozhodně dalo koukat, ne?“

Ron zabručí.

„A abych byla upřímná, já si na takový týpký potrpím, to je přesně moje gusto. Vy jste přece v jednom kuse bojoval za pracující lidi, ne, pořádně jste se do toho opíral?“ Pauline otevře pudřenku. „Tomu pořád věříte, ne? Pořád jste na straně dělníků?“

Ron lehounce stáhne ramena, jako když se býk chystá vběhnout do arény. „Jestli tomu pořád věřím? Jestli věřím v rovnoprávnost? Jestli věřím v sílu pracující třídy? Jak se jmenujete?“

„Pauline,“ řekne Pauline.

„Jestli pořád věřím, že za poctivou práci má člověk dostávat důstojnou mzdu, Pauline? Víc než kdy dřív.“

Pauline přikývne. „No výborně. Tak teď na pět minutek zavřete pusku a nechte mě dělat práci, za kterou jsem tady placená, totiž připomenout divákům pořadu *Dnes večer na jihovýchodě*, co jste za sekáče.“

Ron otevře ústa, ale zcela netypicky z nich nevyjdou žádná slova. Pauline mu bez dalších cavyků začne na tvář nanášet podklad. „Důstojnost, no to teda jo. Vy ale máte nádherný oči. Jako Che Guevara, kdyby dělal v docích.“

Ron v zrcadle vidí, že dveře Skládačkové místnosti se otvírají. Vchází Joyce. Však věděl, že ho nenechá na holičkách. Už proto, že ví, že tu bude Mike Waghorn. Popravdě řečeno to celé byl její nápad. To ona vybrala tu složku.

Ron si všimne, že Joyce má na sobě nový kardigan. Prostě si nemůže pomoci.

„Tos nám neřekl, že tě budou líčit, Rone,“ poznamená Joyce.

„Neměl jsem na vybranou,“ odpoví Ron. „Tohle je Pauline.“

„Zdravím, Pauline,“ řekne Joyce. „Tady se pořádně nadřete.“

„Už jsem dostala zabrat i víc,“ odvětví Pauline. „Pracovala jsem na seriálu *Pohotovost*.“

Dveře se znovu otevrou. Vejde kameraman, za ním zvukař a za zvukařem se zalesknou bílé vlasy, tiše zašustí drahý oblek a zavane dokonalá, mužná, ale zároveň jemná vůně Mikea Waghorna. Ron postřehne, že Joyce se rázem začervená. Kdyby mu Pauline pod oči zrovna neklepávala korektor, obrátil by je v sloup.

„No tak jsme tu všichni,“ pronese Mike s úsměvem stejně běloskvoucím, jako jsou jeho vlasy. „Já jsem Mike Waghorn. Ten jediný, pravý a nefalšovaný.“

„Ron Ritchie,“ opáčí Ron.

„Sám veliký,“ na to Mike a potřese Ronovi rukou. „Vůbec jste se nezměnil! Připadám si, jako bych byl na safari a uviděl zblízka lva, pane Ritchie. Že je to pořádný kus lva, Pauline?“

„Kus to je, o to nic,“ souhlasí Pauline a pudruje Ronovi tváře.

Ron sleduje, jak se Mike zvolna obrací k Joyce a očima ji svléká z nového kardiganu. „A kdo jste vy, pokud se mohu zeptat?“

„Joyce Meadowcroftová.“ Málem udělá pukrle.

„No vida,“ praví Mike. „Takže vy a úžasný pan Ritchie patříte k sobě, Joyce?“

„Panebože, to ne, kdepak, to je ale nápad, ne ne, bože můj, to ne. Ne,“ odpoví Joyce. „Jsme jen přátelé. Bez urážky, Rone.“

„Takže přátelé,“ řekne Mike. „Ten Ron má ale kliku.“

„Nech toho koketování, Mikeu,“ ozve se Pauline. „O to nikdo nestojí.“

„Ale jo, Joyce o to stojí,“ namítne Ron.

„To je pravda,“ přisvědčí Joyce. Sice jen v duchu, ale dost důrazně, aby to bylo zjevné.

Dveře se opět otvírají a Ibrahim strčí hlavu do místnosti. Hodnej kluk! Tak už schází jen Elizabeth. „Nejdu pozdě?“

„Právě včas,“ odpoví Joyce.

Zvukař Ronovi na klopou připíná mikrofon. Ron si na Joyceino naléhání vzal přes tričko West Hamu sako. Podle něj to ale nemuselo být. Spíš je to úplná svatokrádež. Ibrahim se usadí vedle Joyce a zadívá se na Mikea Waghorna.

„Vy jste velmi pohledný, pane Waghorne. Klasicky pohledný.“

„Děkuju,“ odpoví Mike a souhlasně přitom přikývne. „Hraju squash, používám hydratační krémy a o zbytek se stará příroda.“

„A ještě asi tak tisícovka týdně za mejkap,“ poznamená Pauline, která dokončuje Ronovo líčení.

„O mně se taky často říká, že jsem pohledný,“ řekne Ibrahim. „Říkám si, že kdyby se můj život vyvíjel jinak, možná bych taky mohl v televizi hlásit zprávy.“

„Já nejsem hlasatel,“ podotkne Mike. „Jsem novinář, který náhodou taky předčítá zprávy.“

Ibrahim kývne. „Bystrá hlava. A čich na příběhy.“

„No, proto jsem tady,“ řekne Mike. „Jakmile jsem přečetl ten mail, bylo mi jasné, že je za tím příběh. Nový životní styl, seniorské vesničky, a uprostřed toho všeho slavná tvář Rona Ritchieho. Hned si říkám: Jo, na tohle diváci uslyší.“

Pár týdnů panoval klid, ale teď se jejich parta k Ronovu potěšení zase pouští do akce. Celé tohle interview slouží jako návnada. Vymyslela to Joyce, aby Mikea Waghorna přilákali do Coopers Chase. Aby zjistili, jestli by jim s tímhle případem mohl pomoci. Joyce napsala mail jednomu z producentů pořadu. Tak jako tak to znamená, že se Ron zase jednou objeví v televizi, a z toho má velkou radost.

„Pověčíte s námi potom, pane Waghorne?“ ptá se Joyce. „Máme rezervaci na půl šesté. Až skončí špička.“

„Prosím, říkejte mi Mikeu,“ odpoví Mike. „A bohužel nemůžu. Snažím se s lidmi moc nestýkat. Chápete, kvůli soukromí, bacilům a tak. Jistě mi rozumíte.“

„Ach tak,“ řekne Joyce. Ron vidí, jak je zklamaná. Jestli se kde-koli v Kentu či Sussexu vyskytuje větší fanoušek Mikea Waghorna než Joyce, pak by ho Ron rád viděl. Vlastně, když se nad tím pořádně zamyslí, tak by ho viděl dost nerad.

„Vždycky je tam dost alkoholu,“ říká Ibrahim Mikeovi. „A nejspíš se tam vyskytne spousta vašich fanoušků.“

Nechají Mikeovi chvíličku, aby to zvážil.

„A mohli bychom vám tam vyprávět o Čtvrtečním klubu amatérských detektivů,“ dodá Joyce.

„Čtvrteční klub amatérských detektivů?“ zopakuje Mike. „To zní jako něco vymyšleného.“

„Když na to přijde, svým způsobem je vlastně vymyšlené všechno,“ prohodí Ibrahim. „Mimochodem, ten alkohol je k dispozici zdarma. Pokusili se to zrušit, ale svolali jsme schůzi, padlo tam pár slov a nakonec si to rozmysleli. A v půl osmé jsme hotoví.“

Mike se zadívá na hodinky a potom na Pauline. „Rychlou večeri bychom možná zvládli?“

Pauline pohlédne na Rona. „Vy tam budete?“

Ron se podívá na Joyce, která rozhodně přikývne. „Zdá se, že jo.“

„Takže zůstaneme na večeri,“ řekne Pauline.

„Výborně, výborně,“ řekne Ibrahim. „Něco bychom s vámi chtěli probrat, Mikeu.“

„A co konkrétně?“ chce vědět Mike.

„To si povíme potom,“ odvěti Ibrahim. „Teď se musíte soustředit na Rona, nerad bych vás rozptyloval.“

Mike se usadí v křesle proti Ronovi a začne počítat do deseti. Ibrahim se nakloní k Joyce.

„Zkouší hlasitost mikrofonu.“

„To mi došlo,“ odpoví Joyce a Ibrahim kývne. „Děkuju, že jsi ho přesvědčil, aby zůstal na večeři – člověk nikdy neví, že?“

„To skutečně neví, Joyce, máš úplnou pravdu. Možná se ještě letos vezmete. A i kdyby ne, což je možnost, se kterou musíme počítat, určitě toho spoustu ví o Bethany Waitesové.“

Dveře se znovu otevřou a do místnosti vstoupí Elizabeth. Celý klub je pohromadě. Ron zakrývá dojetí. Takovouhle partu kamarádů měl naposled v době stávky tiskařů ve Wappingu, když po policejním zásahu všichni skončili v nemocnici. To bývaly časy.

„Nevšímejte si mě,“ řekne Elizabeth. „Vypadáš nějak jinak, Rone, čím to? Tak nějak... zdravě.“

Ron zabručí, ale všimne si, že Pauline se usmívá. Úsměv má nádherný, to jí musí přiznat. Patří Pauline do jeho ligy? Bude jí něco pod sedmdesát, na něj trošku mladá, ne? Do jaké ligy vůbec dneska patří on sám? Už to dlouho nezkoumal. No ale stejně, tomu tedy říká úsměv.

2

Řídit z vězeňské cely obchody s drogami, ve kterých se točí milion liber, může být složité. Connie Johnsonová nicméně zjišťuje, že to není nemožné.

Většina personálu věznice spolupracuje, a proč by taky ne? Connie mezi ně rozhazuje dost peněz. Pořád se ale najde pár strážných, kteří na její hru nepřistoupili, a tenhle týden už Connie musela spolknout dvě nepovolené SIM karty.

Diamanty, vraždy, taška s kokainem. Velice obratně to na ni nastražili, a teď jí do soudního procesu zbývají dva měsíce. Dává si záležet, aby celou tu dobu všechno klapalo.

Možná ji uznají vinnou, možná ne, ale Connie se do budoucna odjakživa dívá optimisticky. Počítej vždycky s úspěchem, říkávala její máma, i když je taky pravda, že dost brzy umřela, protože ji srazila nepojištěná dodávka.

Především je fajn, když má člověk co na práci. Pravidelný režim má ve vězení velký význam. Taky je důležité mít se na co těšit a Connie se těší, že zabije Bogdana. Kvůli němu skončila tady, takže je úplně fuk, jestli má Bogdan oči jako horská jezírka, zkrátka musí jít pod drn.

A ten stařík taky. Ten, co Bogdanovi pomohl dostat ji sem. Vyptala se na něj a zjistila, že se jmenuje Ron Ritchie. Tak ten to má taky spočítané. Počká s tím, až bude po procesu – vraždění svědků většinou porotu moc neokouzlí –, ale pak je oba oddělá.

Connie se koukne na mobil a uvidí na Tinderu jednoho zaměstnance vězeňské správní budovy. Plešatí a na fotce stojí vedle něčeho, co vypadá jako volvo, ale Connie stejně posune prst doprava, protože člověk nikdy neví, kdy se mu někdo bude hodit. Okamžitě zjistí, že je systém propojil. To je teda překvápko!

Rona Ritchieho si Connie pořádně proklepla. Vypadá to, že v sedmdesátkách a osmdesátkách byl slavný. Prohlíží si na displeji jeho fotku, kde připomíná neúspěšného boxera a něco vyřvává do megafonu. Zjevně chlápek, který byl rád středem pozornosti.

Ty máš ale kliku, Rone Ritchie, pomyslí si Connie. Až s tebou skončím, zase se o tobě bude mluvit.

Jedno je jisté: Connie udělá, co bude moct, aby z vězení vypadla co nejdřív. A jakmile bude venku, mejdan může začít.

Občas si prostě musíte počkat. Connie se zamřížovaným oknem zadívá na vězeňský dvůr a na kopce za ním. Zapne kávovar značky Nespresso.

3

Mike a Pauline večerí s nimi.

Ibrahim je šťastný, kdykoli je celá parta pohromadě. A když pohromadě plánuje akci. Joyce prosazovala, aby se pustili do vyšetřování případu Bethany Waitesové. Ibrahim ji hbitě podpořil. Jednak proto, že je ten případ zajímavý. A neuzavřený. Ale hlavně proto, že se zamiloval do Joyceina nového pejska Alana a teď se bojí, že kdyby Joyce našel, mohla by mu k Alanovi omezit přístup.

„Dáte si kapku červeného, Mikeu?“ ptá se Ron a zvedá láhev.

„Co to je?“ zeptá se Mike.

„Jak to myslíte?“

„Jaké víno to je?“

Ron pokrčí rameny. „Červený, značku neznám.“

„Oukej, tak si pro jednou zariskujeme,“ opáčí Mike a nechá si nalít.

Všichni touží promluvit si s Mikem Waghornem o vraždě Bethany Waitesové. Předpokládají, že Mike má informace, které se dosud nevyskytují v oficiálních policejních dokumentech. Mike o tomhle plánu samozřejmě zatím nemá ani ponětí. Jenom si ve společnosti čtyř neškodných důchodců vychutnává víno zdarma.

Ibrahim s vyptáváním na vraždu trpělivě počká, protože ví, jak je Joyce ze setkání s Mikem nadšená a že pro něj má přichystaných

plno vlastních otázek. Pro případ, že by nějakou z nich zapoměla, si je zapsala do notýsku, který má uložený v kabelce.

Teď, když už před Mikem stojí sklenka blíže neurčeného červeného, má Joyce zjevně za to, že se do nich může pustit. „Když předčítáte zprávy, Mikeu, je to všechno sepsané předem, nebo to můžete říct vlastními slovy?“

„To je vynikající dotaz,“ odpoví Mike. „Vnímavý, jde přímo na kořen věci. Je to celé sepsané, ale já se psané verze vždycky nedržím.“

„Po všech těch letech už na to máte právo,“ poznamená Joyce a Mike souhlasí.

„Občas mám ale kvůli tomu průšvih,“ prohodí. „Poslali mě do Thanetu na kurs nestrannosti.“

„To se máte,“ poznamená Elizabeth.

Ibrahim zahlédne, jak Joyce pokradmu nahlíží do zápisníku ukrytého v kabelce.

„Berete si na ty zprávy nějaké zvláštní oblečení?“ ptá se Joyce. „Třeba speciální ponožky nebo tak něco?“

„Ne,“ odpoví Mike. Lehce zklamaná Joyce přikývne a pak znovu nakoukne do zápisníku.

„Co když během vysílání musíte na záchod?“

„Prokristapána, Joyce,“ ozve se Elizabeth.

„Zajdu si před vysíláním,“ odvětí Mike.

Tohle všechno je sice zábava, ale Ibrahim si přesto říká, že by asi měl tempo večera trošku popohnat. „Takže, Mikeu, máme tu takovou –“

Joyce mu položí ruku na předloktí. „Promiň, Ibrahim, jen ještě pár drobností. Jaká je Amber?“

„Kdo je Amber?“ zajímá se Ron.

„Je ve zprávách s Mikem,“ odpoví Joyce. „Rone, vážně se ztrapňuješ.“

„To dělávám,“ opáčí Ron. Ta slova nasměruje přímo k Pauline, která si před večerí podle Ibrahimova názoru velmi úmyslně sedla právě vedle Rona. Obvykle vedle něj sedává Ibrahim. Ale co na tom.

„Dělá to sice teprve tři roky, ale už se mi začíná zamlouvat,“ říká Joyce.

„Je skvělá,“ řekne Mike. „Tráví spoustu času v posilovně, ale je skvělá.“

„Taky má krásné vlasy,“ podotkne Joyce.

„Joyce, zprávaře byste měla hodnotit podle jejich novinářských kvalit,“ namítne Mike. „A ne podle vzhledu. Zvláště ženy v naší branži tomu čelí velice často.“

Joyce přikývne, hodí do sebe polovinu sklenky bílého a znovu kývne. „Chápu, jak to myslíte, Mikeu. Já jsem prostě jen přesvědčená, že člověk může být nesmírně nadaný a zároveň mít i krásné vlasy. Možná jsem povrchní, ale pro mě je důležité obojí. Třeba Claudia Winklemanová je dobrý příklad. Vy sám máte taky krásné vlasy.“

„Dám si biftek, prosím,“ řekne Mike číšníkovi, který přišel převzít objednávky. „Rare až medium rare, radši krvavější. Ale jestli bude nakonec spíš medium, taky to přežiju.“

„Četl jsem, že jste buddhista, Mikeu?“ Dopoledne Ibrahim věnoval zkoumání, co je jejich host zač.

„To jsem,“ odpoví Mike. „Už asi třicet let.“

„Aha,“ na to Ibrahim. „Já myslel, že buddhisté jsou vegetariáni. Skoro jsem si tím byl jistý.“

„Já jsem zároveň i anglikán,“ řekne Mike. „Takže si zásady vybírám. V tom spočívá podstata buddhismu.“

„Tak teď už to chápu,“ odvěti Ibrahim.

Mike upíjí už z druhé skleničky červeného a zřejmě je připraven zahájit audienci. Dokonalé načasování.

„Tak mi povězte, co obnáší ten Čtvrteční klub amatérských detektivů,“ pronese.

„Moc o tom nemluvíme,“ odpoví Ibrahim. „Ale jde o to, že se jednou za týden sejdem, takhle my čtyři, a podíváme se do starých policejních složek. Zkoušíme, jestli třeba nevyřešíme nějaký případ, se kterým se to jim nepovedlo.“

„To vypadá na zábavného koníčka,“ prohodí Mike. „Hrabat se v dávných vraždách. Vsadím se, že ty vás asi pořádně zaměstnají. Ty malé šedé buňky to pěkně udržuje v chodu, co? Rone, neměli bychom si dát ještě jednu lahvičku toho červeného?“

„Poslední dobou se zabýváme spíš nedávnými vraždami,“ nadhodí Elizabeth další návnadu.

Mike se zasměje. Zjevně ho ani nenapadlo, že by Elizabeth mluvila vážně. A nejspíš je to tak nejlepší. Ještě ho nechťejí vyděsit.

„Zdá se, že vám nevádí dostat se tu a tam trošku do průšvihů,“ poznamená Mike.

„Já průšvihy odjakživa přitahuju,“ řekne Ron.

Pauline Ronovi dolije sklenku. „Tak to si dávejte bacha, Rone, protože já jsem odjakživa pořádná průšvihářka.“

Ibrahim vidí, jak se Joyce po těchto slovech lehounce a potajmu usměje. Rozhodne se, že než začnou hovor jemně a zvolna stáčet k Bethany Waitesové, musí se ještě na něco zeptat sám. Otočí se k Pauline.

„Vy jste vdaná, Pauline?“ zajímá se.

„Vdova,“ odpoví Pauline.

„No nazdar!“ vyjekne Joyce. Ibrahim si všímá, že aktuální kombinace vína a přítomnosti slavné osoby zvyšuje Joyceinu rozvernost.

„Jak dlouho už jste sama?“ ptá se Elizabeth.

„Půl roku.“